

Arrest

nr. 162 703 van 24 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit tot uitzetting van 23 augustus 2015.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BAKI en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 september 1975.

Op 16 augustus 2006 dient de verzoekende partij een huwelijksaangifte in om te huwen met mevrouw M. J. A. L., die de Belgische nationaliteit bezit. Op 6 september 2006 meldt de verzoekende partij zich opnieuw op het gemeentehuis van Berchem om een huwelijksaangifte te doen. Zij verklaart dat zij al 3 jaar in het Rijk verblijft.

Op 11 september 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen. Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 september 2006.

Op 17 januari 2007 wordt de verzoekende partij aangetroffen in het Rijk bij een woonstcontrole door de stad Antwerpen.

Op 18 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen. Deze beslissing wordt op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 23 april 2007 krijgt de verzoekende partij van de gemeente Berchem toelating tot huwen met mevrouw M. J. A. L. Op 2 juni 2007 huwt de verzoekende partij met haar partner.

Op 22 juni 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag tot vestiging in.

Op 3 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing om de finale beslissing voorlopig uit te stellen voor bijkomend onderzoek. Deze beslissing wordt op 27 juli 2007 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 6 december 2007 krijgt de verzoekende partij een F-kaart, geldig tot 23 november 2012.

Op 19 januari 2010 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Antwerpen bij vonnis met nummer 329 veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf als mededader van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 15 maart 2012 spreekt de politierechtbank te Antwerpen het verval van recht tot sturen uit in hoofde van de verzoekende partij. Dit wordt aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 januari 2013.

Op 6 juni 2012 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Antwerpen bij vonnis met nummer 3363 veroordeeld tot 20 maanden gevangenisstraf wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 6 december 2013 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Antwerpen bij vonnis met nummer 6108 veroordeeld tot 30 maanden gevangenisstraf in staat van wettelijke en bijzondere herhaling wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs en verboden wapendracht.

Bij vonnis van 25 september 2014 met nummer 13/5880/A verklaart de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen het huwelijk van de verzoekende partij nietig.

Op 1 februari 2015 geeft de Commissie van Advies voor Vreemdelingen een negatief advies wat de uitzetting van de verzoekende partij betreft.

Op 27 maart 2015 wordt de verzoekende partij elektronisch toezicht toegekend door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, strafuitvoeringsrechtbank bij vonnis met nummer 15/0492.

Op 23 augustus 2015 wordt een koninklijk besluit tot uitzetting genomen. Dit is het bestreden besluit dat aan de verzoekende partij op 2 oktober 2015 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20,43,2° en 45;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Marokko;

Overwegende dat betrokkene op 2 juni 2007 te Antwerpen in het huwelijk is getreden met L. M. J. A. [...], geboren te Diest op 2 oktober 1973, van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat betrokkene op 22 juni 2007 een aanvraag tot vestiging indiende;

Overwegende dat hij op 6 december 2007 gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen; dat hij op 31 mei 2013 een permanent recht op verblijf heeft bekomen;

Overwegende dat er vanaf 6 oktober 2008 geen samenwoning meer was; dat het vonnis van de echtscheiding werd uitgesproken op 25 september 2014;

Overwegende dat hij sinds 20 juni 2014 uit het bevolkingsregister werd afgevoerd van ambtswege;

Overwegende dat hij zich tussen 1 maart 2007 en 22 juni 2008 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd

of aangeschaft, namelijk cannabis en cocaïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, het misdrijf gepleegd zijnde in een drankgelegenheid of een andere inrichting, feit waarvoor hij op 19 januari 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar;

Overwegende dat hij zich op 8 april 2012 schuldig heeft gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, feit waarvoor hij op 6 juni 2012 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 6 juni 2012 en 31 juli 2013 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis; aan psychotrope stoffen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk MDMA; aan verboden wapendracht, in staat van wettelijke en bijzondere herhaling, feiten waarvoor hij op 6 december 2013 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden;

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 1 februari 2015 stelt dat "uit de feiten waarvoor A. [...] veroordeeld is, blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving heeft gepleegd; dat de feiten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor het fysieke en psychische welzijn van derden die hun gezondheid immers in gevaar brengen door hun druggebruik, en dit uit gemakkelijk geldgewin; dat hij geen lering trok uit eerdere veroordelingen en telkens in herhaling viel; dat hij dan ook thans nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid; dat de zwaarte van de uitgesproken gevangenisstraffen daartoe onmiskenbaar een duidelijke indicatie vormt; dat bij het nemen van een besluit tot uitzetting rekening gehouden wordt met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan (artikel 20, 4° lid, Vreemdelingenwet); dat betrokkene de Marokkaanse nationaliteit heeft; dat hij in België ingeschreven is sedert 2007 ingevolge zijn huwelijk op 2 juni 2007 met de Belgische M.L. [...], geboren op 2 oktober 1973; dat van een duurzaam huwelijk echter geen sprake is geweest, nu er al vanaf 6 oktober 2008 geen samenwonen meer was; dat Mevrouw L. [...] ook niet op bezoek komt in de gevangenis; dat de broer van meneer, Mohamed A. [...], geboren op 15 februari 1982, in 2008 reeds zijn verblijfsrecht verloor; dat hij bovendien in 2013 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar; dat hier dus evenmin familiebanden in België kunnen uit afgeleid worden; dat ter zitting echter blijkt dat A. [...] sedert 2010 een nieuwe relatie zou hebben met J. T. [...], geboren op 12 augustus 1982, van Belgische nationaliteit, met wie hij sedert 20 februari 2012 officieel samen is ingeschreven; dat dient opgemerkt te worden dat deze relatie hem kennelijk niet heeft tegengehouden om opnieuw strafbare feiten te plegen en het de eigen keuze was van Mevrouw T. [...] om een relatie aan te gaan met een man die zich met drugsfeiten bezig houdt, met alle moeilijkheden die dat voor hun relatie kan betekenen (gevangenisstraf, repatriëring...); dat A. [...] in België steeds gewerkt heeft, met name de uitbating van een café (waar echter de drugsfeiten werden gepleegd); dat hij thans opleidingen volgt in de gevangenis (Nederlands, informatica, loopbaanoriëntatie...); dat hij nog familie heeft in Nederland en Frankrijk; dat de feiten op zich zeker voldoende ernstig zijn om een uitzetting te kunnen rechtvaardigen; dat daar tegenover staat dat betrokkene al sedert 2007 in België gevestigd is en hier een stabiele partnerrelatie heeft sedert 2010 met een vrouw van Belgische nationaliteit; dat in het licht van het geheel van de voorliggende elementen de Commissie van mening is dat het recht op gezinsleven, beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, hier de bovenhand haalt op het recht van de samenleving om zich te beschermen tegen een criminele vreemdeling die een aanslag op de openbare orde heeft gepleegd";

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting niet gerechtvaardigd is;

Overwegende dat betrokkene 8 jaar geleden op 32-jarige leeftijd in België is toegekomen, dat mag gesteld worden dat betrokkene tijdens deze termijn sociale banden op het grondgebied heeft gesmeed, dat het echter waarschijnlijk is dat hij andere banden dan de nationaliteit heeft behouden met Marokko, land waar hij het merendeel van zijn leven heeft doorgebracht, dat hij familie heeft in Nederland en Frankrijk;

Overwegende dat hij een relatie heeft met T. J., [...] geboren in Marokko op 12 augustus 1982, van Belgische nationaliteit sinds 18 februari 2002 en blj wie hij onderdak heeft gevonden sinds zijn vrijstelling onder elektronisch toezicht in april 2015;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens; dat het evenwel een noodzakelijke maatregel betreft ter bescherming van de orde en ter voorkoming van strafrechtelijke inbreuken; evenals ter bescherming van de volksgezondheid;

Overwegende dat niets wijst op het bestaan van elementen met betrekking tot zijn gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken;

Overwegende dat betrokkene niet werkt maar dat hij in april 2015 de wens heeft geuit een beroepsopleiding voor bekister-ijzervlechter te volgen;

Overwegende dat betrokkene multi recidivist is;

Overwegende dat hij driemaal werd veroordeeld voor verkoop van verdovende middelen en dat hij dus bijgevolg actief bijdraagt tot de werking van deze markt;

Overwegende dat deze feiten in geen geval toevallig zijn maar dat ze wijzen op een gedrag dat een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij; dat de Belgische maatschappij bijgevolg het recht en de plicht heeft de orde en de volksgezondheid te vrijwaren en strafrechtelijke inbreuken te voorkomen;

Overwegende dat een sociale nood gebiedend is gezien het risico tot herhaling in het kader van dit type inbreuk, zijnde de verkoop van verdovende middelen ten einde snel en gemakkelijk aan geld te geraken, niet uitgesloten is;

Overwegende dat hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;

Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;

Op de voordracht van Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- A. H. [...], geboren te [...] op [...], wordt uitgezet.

Mij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2.- De Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Gelet op de nauwe samenhang tussen beide middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"8.1.1. Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt ook opgelegd door het artikel 62 van de wet van 15/12/1980 (Vreemdelingenwet).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing uitsluitend grondvest op basis van enkele veroordelingen van verschillende jaren terug. De laatste feiten dateren van meer dan twee jaar geleden. Voor de verschillende veroordelingen heeft verzoeker zijn straf ondergaan. Hij verblijft heden niet langer in de gevangenis en gedraagt zich sedert jaren voorbeeldig. Hij is zonder enige twijfel gerehabiliteerd en is bezig met een tewerkstellingsproject. De bedoeling van een gevangenisstraf bestaat niet enkel in de bestraffing maar ook in de resocialisatie van de veroordeelde. Dat verzoeker aangetoond heeft dat hij veranderd is.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de onderliggende feiten buiten context citeert, en de feiten onvoldoende weergeeft. Verzoeker is inderdaad 3 maal veroordeeld, maar daarmee is niet alles gezegd. Er wordt nergens verantwoord waarom zo nodig de openbare orde in het gedrang komt doordat verzoeker eerdere veroordelingen opliep. De motivering verwijst immers slechts naar de kwalificatie van de feiten en de veroordelingen die hij hierbij opliep maar legt niet uit waarom verzoeker door deze feiten te plegen door zijn persoonlijk gedrag nog steeds de openbare orde in het gevaar zou brengen. Het gegeven dat er verschillende veroordelingen zijn geweest, kan op zich genomen, geen afdoende motivatie inhouden. Een eenvoudige verwijzing naar het strafregister is immers geen afdoende motivering. Evenmin wordt er uitgelegd waarom de bescherming van het gezins- en privéleven van verzoeker niet zou kunnen opwegen tegen de beweerde bescherming van de openbare orde. De beslissing had immers moeten uitleggen waarom de ernst van de gepleegde feiten, de uitwijzing kon onderbouwen, dat hij nog steeds een gevaar betekende en dat hij hierdoor de bescherming van artikel 8 EVRM verkorven had. Gelet op het belang voor verzoeker van de bestreden beslissing was een meer uitgebreide motivering vereist.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken zeer goed wist dat verzoeker houder is van een duurzaam verblijfsrecht, dat hij hier reeds jaren verblijft, en een jarenlange duurzame relatie heeft met een Belgische onderdane, mevrouw T. J. [...], volledige geïntegreerd is in België en geen band heeft met Marokko, en ook weet dat hij de gevangenis reeds heeft mogen verlaten wegens een voorbeeldige reclassering, door de Strafvatvoeringsrechtbank waarbij elektronisch toezicht alsook voorwaardelijke invrijheidsstelling werd toegekend, motiveert zij niet waarom geen rekening wordt gehouden met deze hechte banden met België en waarom geen rekening wordt gehouden met het negatieve advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Het gaat niet op om slechts het advies van de Commissie te citeren zonder hiermee ook rekening te houden of te motiveren waarom het gezinsleven niet zou opwegen tegen het garanderen van de openbare orde, rekening houdend met de concrete situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende motiveert waarom geen rekening wordt gehouden met de familiale situatie van verzoeker (artikel 8 EVRM). Het gaat niet op om te beweren dat de handhaving van de openbare orde voorrang heeft op de eerbiediging van het gezinsleven. Uit de bestreden beslissing blijkt met name niet dat er rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker, integendeel (conform artikel 20, 21, 43 en 45 Vreemdelingenwet). Uit de motivering blijkt dus klaarblijkelijk dat geen rekening werd gehouden met de persoonlijke en familiale omstandigheden. Dat men rekening diende te houden met de duur van het verblijf in België, de leeftijd van betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden, en met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken er van. Dat niet wordt gemotiveerd waarom deze concrete omstandigheden en de persoonlijke situatie van verzoeker niet zouden opwegen tegen een beweerde schending van de openbare orde. Dat verzoeker reeds voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen had aangetoond dat hij sterke banden heeft met België, geen banden heeft met zijn oorspronkelijk land van herkomst, en dat een uitwijzing onaanvaardbare gevolgen teweeg zou brengen voor verzoeker (die duurzaam verblijfsrecht heeft in België) en zijn partner (die Belgische nationaliteit heeft) dewelke de overhand hebben op de beweerde ernstige aanslag op de openbare orde of nationale veiligheid. Dat er geen effectieve proportionaliteitstoets heeft plaats gevonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken is er ook van op de hoogte dat verzoeker de gevangenis heeft mogen verlaten middels elektronisch toezicht door de strafuitvoeringsrechtbank en voorwaardelijke invrijheidsstelling. Indien verzoeker een daadwerkelijk gevaar zou zijn voor de openbare orde of nationale veiligheid, dan zou hij niet in vrijheid zijn gesteld en zou hem geen elektronische toezicht noch voorwaardelijke invrijheidsstelling zijn toegestaan. Dat ook de directeur van de gevangenis en de Psycho-Sociale Dienst van de gevangenis, na een risico taxatie hebben gesloten dat er geen enkele tegenindicaties zijn voor herval of het plegen van nieuwe feiten. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook diende te motiveren waarom zijn geen rekening houdt met het feit dat verzoeker in vrijheid werd gesteld en modaliteiten kreeg van de strafuitvoeringsrechtbank.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken diende te motiveren waarom een beslissing werd genomen tot uitwijzing niettegenstaande er geen sprake is van een ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land. Dat zij ook niet motiveert waarom wordt besloten tot uitwijzing niettegenstaande: verzoeker voldoet aan de voorwaarden om via een nationaliteitsverklaring de Belgische nationaliteit te verkrijgen (zie artikel 21, §3, 2° Vreemdelingenwet) en verzoeker een relatie heeft met een Belgische en plant om met haar te huwen (zie artikel 21, §3, 3° Vreemdelingenwet).

De Dienst Vreemdelingenzaken hecht duidelijk een belangrijkere rol aan de eerbiediging van de openbare orde, dan aan het gezinsleven en heeft deze op geen enkele wijze of moment tegen elkaar afgewogen. Ook wordt er geen rekening gehouden met de andere elementen waarmee zij rekening diende te houden. De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich niet beperken tot de simpele stelling dat er sprake is van een familieband zonder hier de nodige gevolgen uit af te leiden, zonder deze specifieke

omstandigheden mee te nemen in zijn beoordeling, om daarna onvoorwaardelijk voorrang te verlenen aan een beweerde bescherming van de openbare orde. Men de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker of met de gevolgen van de bestreden beslissing werd ten onrechte geen enkele rekening gehouden.

Dat verwerende partij uitsluitend opsomming geeft van de verschillende veroordelingen die hij heeft opgelopen. Het betreft hier slechts drie veroordelingen door de correctionele rechtbank waarvan de omstandigheden totaal verschillend zijn als de huidige. Verzoeker heeft bewezen dat hij geen gevaar meer is voor de openbare orde, zoniet zou hij niet in vrijheid zijn gesteld door de strafuitvoeringsrechtbank. Bovendien is een gevaar voor de openbare orde alleen niet voldoende om over te gaan tot een beslissing van uitwijzing. Enkel ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid, hetgeen zeer restrictief moet worden geïnterpreteerd, en waarbij rekening wordt gehouden met alle concrete elementen. Dat drie veroordelingen door de correctionele rechtbank van jaren geleden, wanneer men beschikt over een duurzaam verblijfsrecht en een duurzame relatie heeft met een Belgische, geen uitwijzing kunnen rechtvaardigen. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet motiveert waarom zij desalniettemin toch overgaat tot uitwijzing.

De veroordelingen geven echter een totaal vertekend beeld van verzoeker. Het ging hier om een zeer bescheiden en geïsoleerde verkoop van soft drugs omdat hij zich in financiële moeilijkheden bevond. Verzoeker bevond zich op het ogenblik van de feiten in een totaal andere situatie. Hij heeft zijn verblijf in het gevangenis nuttig gebruikt om zich te bezinnen en zich te scholen zodat hij zou kunnen werken bij zijn vrijlating. Hij heeft zich zeer duidelijk herpakt. Heden volgt hij een opleiding bij de VDAB en zal hij binnenkort kunnen werken. Hij volgt schuldbemiddeling en betaalt zijn schulden af. De feiten zijn niet actueel.

De laatste feiten dateren van begin 2013. Dat er geen rekening wordt gehouden met wat er sedertdien is gebeurd. Er wordt enkel en alleen rekening gehouden met een lezing van het strafregister zonder meer. Dat zij niet aantoonde dat verzoeker nog beweerdelijk actueel een gevaar zou betekenen voor de openbare orde, laat staan dat zij aantoonde dat verzoeker een zeer ernstig gevaar zou uitmaken en dat zijn banden met België niet zouden kunnen opwegen tegen dit beweerde gevaar.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier van verzoeker weinig ernstig heeft genomen. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er ten onrechte van uit dat verzoeker slechts van plan was om een beroepsopleiding van bekister-ijzervlechter te volgen, terwijl verzoeker deze opleiding reeds volgde. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken totaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat uit het dossier blijkt dat verhuis van verzoeker en zijn Belgische partner naar Marokko onmogelijk is, dat het enige land waar zij een gezinsleven zouden kunnen onderhouden zich in België bevindt. Evenmin werd er rekening gehouden met de huwelijksplannen tussen hen. Verwerende partij heeft zich dan ook hoofdzakelijk gesteund op feiten die niet juist zijn en schendt ook de zorgvuldigheidsplicht.

Niettegenstaande de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is van de situatie van verzoeker, wordt op geen enkele wijze een motivatie gegeven in de bestreden beslissing waarom met deze persoonlijke en familiale omstandigheden geen rekening wordt gehouden, en waarom deze concrete omstandigheden niet zouden opwegen tegen een beweerde schending van de openbare orde.

Het gegeven dat verzoeker een veroordeling heeft opgelopen, kan op zich genomen, geen afdoende motivatie inhouden. Een eenvoudige verwijzing naar het strafregister is immers geen afdoende motivering. De beslissing had moeten uitleggen waarom de ernst van de gepleegde feiten, de bestreden beslissing kon onderbouwen, dat hij nog steeds een gevaar betekende en dat hij hierdoor het recht om samen te zijn met zijn partner verkorven had, rekening houdend met alle elementen van het dossier (zoals duur van zijn verblijf, leeftijd, banden met België enz.) alsook de uitzonderingsgronden. De belangen van verzoeker enerzijds en de openbare orde moesten tegen elkaar in concreto worden afgewogen. Gelet op het belang voor verzoeker van de bestreden beslissing was een concrete, persoonlijke en gedetailleerde motivering vereist, waaruit blijkt dat men effectief rekening heeft gehouden met de familiale belangen en concrete omstandigheden – quod non.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

8.1.2. Dat gelet op het voorgaande ook de materiële motiveringsplicht duidelijk werd overtreden. Niet elke veroordeling kan immers beschouwd worden als een reden van openbare orde die een terugwijzing kan verantwoorden. De veroordelingen die verzoeker in casu heeft opgelopen, kunnen niet worden aanzien als een reden van openbare orde die het bestreden besluit kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker wordt het verbod opgelegd om gedurende een periode van maar liefst 10 jaar terug te keren op straffe van het bepaalde in artikel 76 van de Vreemdelingenwet. Dit besluit is compleet buitenproportioneel en manifest onredelijk gelet op de persoonlijke situatie van verzoeker. Verzoeker

verblijft, zoals de verwerende partij ook goed weet, reeds meer dan 8 jaar in België en woont samen met zijn duurzame partner waarmee hij plant te huwen. Verzoeker is ondertussen duurzaam verbonden met het Belgische grondgebied en compleet geïntegreerd –hetgeen door verwerende partij ook niet wordt betwist. Dat zijn banden met België zeer sterk zijn. Zijn recht op een gezins- en privéleven wordt hierdoor op een onevenredige wijze geschonden.

De geciteerde veroordelingen zijn niet voldoende om er het bestreden besluit van terugwijzing op te grondvesten. Men moet immers rekening houden met alle omstandigheden van de zaak. De bepaling van mogelijkheid van terugwijzing bij schending openbare orde dient immers zeer strikt te worden geïnterpreteerd.

Aangaande het begrip openbare orde, afgeleid uit de EG-richtlijn 64/221 van 25.02.1964, heeft het Europees Hof van Justitie in een groot aantal arresten een aantal beginselen vastgelegd. Zo dient het begrip openbare orde strikt geïnterpreteerd te worden. Het dient te gaan om een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Dezelfde beginselen zijn van toepassing is onderhavig geval.

Dat verzoeker zijn straffen volledig heeft uitgezeten, en het vertrouwen heeft verkregen van de strafuitvoeringsrechtbank, het personeel van de gevangenis alsook het openbaar ministerie. Dat men niet twee maal gestraft kan worden voor dezelfde feiten; verbod op non bis in idem. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken zich louter steunt op een enkele lezing van het strafregister van verzoeker zonder hierbij enige rekening te houden met het daadwerkelijk gevaar dat verzoeker persoonlijk en actueel nog vormt voor de Belgische openbare orde of openbare veiligheid, werden de artikelen 20, 21, 43 en 45 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 geschonden. Dat de materiële motiveringsplicht dan ook niet werd nageleefd, daar de motivering de beslissing onmogelijk kan verantwoorden.

Het is in cau kennelijk onredelijk om uitsluitend op eerdere veroordelingen waarvan de feiten dateren van jaren terug, te besluiten dat verzoeker de openbare orde ernstig zou schaden, zonder hierbij rekening te houden met: de zwaarte van de inbreuk, de verzachtende omstandigheden die de strafrechter heeft aanvaard, de mate waarin de persoon in kwestie al dan niet een ernstig gevaar vormt voor de samenleving in het algemeen, de familiale situatie van verzoeker, tijd dat hij in België heeft verbleven, zijn duurzaam verblijfsrecht en zijn persoonlijk band met België en zijn land van herkomst. De motivering van de bestreden beslissing kan de bestreden beslissing dan ook niet verrechtvaardigen.

De beslissing is bijgevolg gebrekkig gemotiveerd en strijdig met de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 en is derhalve nietig.

In toepassing van het eerste middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

En:

"8.3.1. Een verwijdering van het grondgebied van verzoeker zou een schending kunnen uitmaken van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het privé- en familieleven van verzoeker dat hij in België heeft uitgebouwd.

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn Belgisch partner. Deze familieband is voldoende hecht. (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst en dat zijn gezin hem onmogelijk kan volgen.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Door de bestreden beslissing wordt het gezin van verzoeker gescheiden. Het is voor de Belgische partner onmogelijk om samen met verzoeker te verhuizen naar Marokko. Zij plannen om in België te huwen. Ook de partner van verzoeker wordt fundamenteel geraakt door de bestreden beslissing. Elk normaal gezinsleven wordt onmogelijk gemaakt. Verzoeker heeft omgekeerd ook het recht om samen te zijn met zijn echtgenote. Door de bestreden beslissing, verliest hij ook zijn bestaande sociale netwerk en dient zij zijn leven terug op te bouwen in een voor hem vreemd land.

Dat verzoeker perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij spreekt Nederlands en Frans. Hij verblijft reeds vele jaren legaal in België. Hij is zelfs in het bezit van een duurzaam verblijfsrecht (F+-kaart). Hij heeft geen enkele banden meer met zijn land van herkomst. De partner van verzoeker is een Belgische vrouw. Zij plannen om te huwen na een jarenlange relatie.

Dat er ook geen rekening werd gehouden met het feit dat de veroordeling dateert van jaren geleden en dat hij geen actuele bedreiging vormt voor de openbare orde of veiligheid. Dat tevens rekening moet worden gehouden met de ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land van herkomst: deze zijn zeer groot doordat hij geen echtgenoot meer zal kunnen zijn voor zijn partner. Tevens moet rekening worden gehouden met de sociale, culturele en familiale banden met België: zeer groot, familie, verlies van werk, integratie en geen band met Marokko.

De bestreden beslissing is zeer vergaand nu deze aan verzoeker het verbod oplegt om gedurende een periode van 10 jaar terug te keren naar België – het enige land waar hij nog banden mee heeft.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Hij is volkomen geïntegreerd in de Belgische samenleving, heeft een duurzaam verblijfsrecht. Hij spreekt de Nederlandse en Franse taal en deelt de Belgische normen en waarden. Hij heeft niets meer verloren in zijn thuisland. Hij is zonder enige twijfel zeer sterk geïntegreerd in de Belgische samenleving. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en of familieleven dient Uw Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

De Dienst Vreemdelingenzaken betwist geenszins dat de relatie van verzoeker met zijn partner onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM. Integendeel, uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat zij meent dat deze familieband onder de bescherming van voormeld artikel valt, zij het dat haars inziens de belangen van openbare orde prioriteit krijgen. Dat verzoeker een effectief familieleven onderhoudt met zijn partner. Zij verblijven op hetzelfde adres en hebben een aanvraag ingediend om in België te huwen.

Verzoeker verwijst verder nog naar de inspanningen die hij leverde om de Nederlandse taal aan te leren, alsook naar zijn vele certificaten, getuigschriften en naar zijn integratie en dit vormt de basis voor het verder opbouwen van sociale banden, het volgen van studies en een uiteindelijke tewerkstelling. Dat de duurzame verankering van verzoeker in België werd aangetoond en tevens niet wordt betwist door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit blijkt overigens ook uit zijn verblijfstitel van duurzaam verblijfsrecht.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op de rechtspraak omtrent artikel 8 EVRM van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, op onvoldoende wijze een afweging heeft gemaakt tussen enerzijds het respecteren van het recht op een familiaal leven, en anderzijds het belang van de Belgische openbare orde, en dat de verwijdering van verzoeker geen dwingende noodzaak is voor de openbare veiligheid.

Dat verder overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, de nationale overheid niet vrij is inzake de invulling van openbare orde : “ ...veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (reeds aangehaalde arresten Rutili, punt 28; Bouchereau, punt 35, en Orfanopoulos en Oliveri, punt 66)”, en het Hof heeft verduidelijkt dat: “47. In het geval van een onderdaan van een derde staat die gehuwd is met een onderdaan van

een lidstaat, beschermt deze restrictieve uitlegging van het begrip openbare orde tevens het recht van deze laatste op eerbiediging van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (zie in die zin arrest *Carpenter*, reeds aangehaald, punt 41, en arrest van 23 september 2003, *Akrich*, C-109/01, *Jurispr. blz. I-9607*, punt 58).” Het moet bovendien gaan om een : “persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (arrest *Bouchereau*, reeds aangehaald, punt 28, en arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, *Jurispr. blz. I-11*, punt 24)”.

Dat het bestreden besluit de aangrijpende inmenging in het familiale leven niet kan legitimeren overeenkomstig artikel 8§2 EVRM. Zij schendt artikel 8 EVRM.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

In toepassing van het derde middel is de bestreden beslissing nietig.

8.3.2. De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het de middelen van de verzoekende partij:

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing enkel zou gegrondvest zijn op enkele veroordelingen van verschillende jaren terug. De verzoekende partij voert aan dat zij zich reeds jaren voorbeeld gedraagt. De aan de bestreden beslissing ten grondslag liggende feiten zouden buiten context geciteerd zijn en er zou nergens aangegeven worden waarom zo nodig de openbare orde in het gedrang komt doordat zij eerdere veroordelingen opliep.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. *R.v.St. nr. 47.940*, 14.6.1994, *Arr. R.v.St. 1994*, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (*R.v.St. nr. 60.751*, 4.7.1996, *T.B.P. 1996*, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, *Cass.*, 10.1.1979, *Arr. Cass. 1978-79*, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: *R.v.St. nr. 44.948*, 18.11.1993, *Arr. R.v.St. 1993*, z.p.; *Antwerpen*, 16.6.1998, *F.J.F. 1998*, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een Koninklijk Besluit tot uitzetting en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

4/17

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen aangenomen worden.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

[...]

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot een Koninklijk Besluit tot uitzetting.

Artikel 20 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Verweerder laat gelden dat uit de motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerminst kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat de verzoekende partij een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat haar aanwezigheid in het land een

7/17

ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast.

Allerminst heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich bij het nemen van de bestreden beslissing beperkt tot het verwijzen naar de opgelopen veroordelingen, doch integendeel is op omstandige wijze toegelicht om welke reden uit het persoonlijke gedrag van de verzoekende partij een zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde voortvloeit.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij haar kritiek grondslag mist, waar zij laat uitschijnen dat de bestreden beslissing niet zou toelichten waarom de door haar gepleegde feiten nog steeds de openbare orde in het gevaar zouden brengen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat uitdrukkelijk verwezen wordt naar het feit dat de verzoekende partij sedert haar binnenkomst in het Rijk blij heeft gegeven van een totaal gebrek aan respect voor het fysieke en psychische welzijn van derden, door hun gezondheid in het gedrang te brengen met drugshandel, en dit louter uit gemakkelijk geldgewin.

Terwijl tevens niet kennelijk onredelijk zwaar getild wordt aan het feit dat de verzoekende partij geen lering trok uit de eerdere veroordelingen, doch integendeel telkens in herhaling viel.

De verzoekende partij is niet ernstig waar zij laat uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich zou beperkt hebben tot een loutere verwijzing naar het strafregister. Terwijl de verzoekende partij volkomen voorbij gaat aan de concrete motieven van de bestreden beslissing, waar zij aanvoert dat niet zou uitgelegd worden waarom het gezins- en privéleven niet kan opwegen tegen de bescherming van de openbare orde.

Verweerder verwijst dienaangaande naar de uitdrukkelijke motieven van de bestreden beslissing:

[...]

Verweerder laat gelden dat inzonderheid gelet op het risico op herhaling van het type inbreuk waaraan de verzoekende partij zich reeds herhaaldelijk schuldig maakte, de sociale nood in casu gebiedend is.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij haar kritiek kennelijk gestoeld is op een onvolledige of onzorgvuldige lezing van de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing, waar zij laat uitschijnen dat niet zou zijn gemotiveerd nopens het lange verblijf in het Rijk, dan wel de banden met het land van herkomst.

Geheel ten onrechte meent de verzoekende partij voorts dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met het advies van de Commissie voor Advies voor Vreemdelingen. Integendeel kan enkel vastgesteld worden dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt geciteerd uit het advies. Vervolgens wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging evenwel duidelijk aangegeven om welke reden niettemin besloten wordt tot de uitzetting van de verzoekende partij.

De verzoekende partij haar kritiek mist grondslag, waar zij voorhoudt dat uit de bestreden beslissing niet zou blijken dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval.

Verweerder benadrukt dat geheel in overeenstemming met artikel 20 van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de verzoekende partij, de gevolgen voor de verzoekende partij en haar familieleden evenals

met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan. Zulks kan eenvoudigweg niet ernstig betwist worden.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd gemotiveerd nopens de leeftijd van de verzoekende partij, alsook nopens het feit dat zij het grootste deel van haar leven in het land van herkomst heeft doorgebracht. Terwijl voorts werd vastgesteld dat er vanuit medisch standpunt geen tegenindicaties bestaan, dewelke een verwijdering onmogelijk zouden maken.

Voorts kwam zowel het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij, als het feit dat zij in België gewerkt heeft aan bod, alsook het feit dat zij de wens heeft geuit een beroepsopleiding voor bekister-ijzervlechter te volgen. Vervolgens wordt evenwel op gedegen wijze toegelicht om welke reden alsnog besloten wordt tot de uitzetting van de verzoekende partij.

De verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij in aanmerking komt om via een nationaliteitsverklaring de Belgische nationaliteit te verwerven, terwijl zij tevens verwijst naar haar relatie met een Belgische onderdaan. De verzoekende partij lijkt voor te houden dat haar in de gegeven omstandigheden in toepassing van artikel 21, §3 van de Vreemdelingenwet geen besluit tot uitzetting mocht betekend worden.

Artikel 21, §3 van de Vreemdelingenwet luidt evenwel als volgt:

[...]

Verweerder benadrukt dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de verzoekende partij door haar herhaalde inbreuken op de drugswetgeving een ernstig aanslag heeft gepleegd op de openbare orde van het land, zodat haar aanwezigheid alhier een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast.

Terwijl zij hoe dan ook geen echtgenoot is van een Belg, zodat de uitzondering van artikel 21, §3, 3° van de Vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

Verweerder stelt nog vast dat de verzoekende partij in haar eerste middel opwerpt dat zij "haar verblijf in de gevangenis nuttig gebruikt heeft om zich te bezinnen en zich te scholen", doch de verzoekende partij is slecht gekomen om zulks te verklaren, gelet op de volgende vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging:

"dat de feiten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor het fysieke en psychische welzijn van derden die hun gezondheid immers in gevaar brengen door hun druggebruik, en dit uit gemakkelijk geldgewin; dat hij geen lering trok uit eerdere veroordelingen en telkens in herhaling viel; dat hij dan ook thans nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid; dat de zwaarte van de uitgesproken gevangenisstraffen daartoe onmiskenbaar een duidelijke indicatie vormt."

De verzoekende partij herhaalt in haar eerste middel voorts haar kritiek, als zou de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich beperkt hebben tot een opsomming van de veroordelingen, zonder rekening te houden met de individuele situatie van de verzoekende partij, doch deze kritiek werd door het voorgaande reeds afdoende weerlegd.

De door de verzoekende partij voorgehouden schendingen kunnen niet aangenomen worden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een Koninklijk Besluit tot uitzetting diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

En:

"De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast, in zoverre zij verwijst naar haar sociale netwerk in België. Dienaangaande wijst verweerder immers op het feit dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren.

Zie ook:

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

En ook:

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

En ook:

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

Voor wat betreft de relatie van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat het Koninklijk Besluit tot uitzetting een inbreuk vormt op het privéleven van de verzoekende partij.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM niet uitsluit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

In dit kader moet worden benadrukt dat het EHRM inzake immigratie er reeds bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden vermeldt uitdrukkelijk dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Terwijl de zware strafbare feiten waaraan de verzoekende partij zich herhaaldelijk schuldig heeft gemaakt onmiskenbaar een schending uitmaken van de openbare orde. De verzoekende partij heeft door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde geschaad.

“Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (ede.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, intersentia, 2004, p754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010) (onderlijning toegevoegd)

Verzoekers beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

De verzoekende partij gaat klaarblijkelijk voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de familiale situatie.

In casu laat verweerder gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing op gedegen wijze is toegelicht om welke reden het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij niet kan verhinderen dat werd besloten tot een Koninklijk Besluit tot uitzetting.

Het kan geen redelijke twijfel lijden dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, met name het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten en de bescherming van de gezondheid of de goede zeden.

Zie ook:

“In voorliggende zaak staat het vast dat de inmenging van het openbaar gezag bij de wet is voorzien. In de bestreden beslissing wordt trouwens uitdrukkelijk naar de toepasselijke wetsbepaling -artikel 7 van de vreemdelingenwet- verwezen. De bestreden beslissing is er ook op gericht om één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM voorzien doelen na te streven, namelijk de bescherming van de openbare orde. Uit de motivering blijkt tevens dat verwerende partij oog gehad heeft voor de noodzakelijke afweging die moet gemaakt worden wat betreft de belangen van de verzoekende partij en deze van de Belgische Staat. Zij heeft immers uiteengezet dat verzoekende partij een strafrechtelijke inbreuk -meer specifiek een inbreuk op de wetgeving inzake drugs- beging en hiervoor werd veroordeeld. Daarnaast heeft zij toegelicht dat verzoekende partij haar persoonlijk winstbejag laat primeren op het respect voor de in België geldende regels en gewezen op het gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Zij heeft ook geconcludeerd dat verzoekende partij een dusdanig een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde dat haar private belangen ondergeschikt zijn aan het algemeen belang.

Verzoekende partij kan derhalve niet gevolgd worden in haar stelling dat niet blijkt dat verwerende partij de door artikel 8, tweede lid van het EVRM vereiste afweging heeft gemaakt en dat geen duidelijke motivering in dit verband en met betrekking tot de schending van de openbare orde voorzien is.” (R.v.V. nr. 125.424 dd. 10.06.2014)

En ook:

“Tevens stelt de Raad vast dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is en dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg staat (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). Artikel 20 van de Vreemdelingenwet voorziet de mogelijkheid om een vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terug te wijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld, niet heeft nageleefd. De bestreden maatregel is duidelijk gericht op het beschermen van de openbare orde, één van de doelstellingen die voorzien is in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Dit blijkt tevens uitdrukkelijk uit de bestreden beslissing. Gelet op de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld is en de ernstige aanslag op de openbare orde die hieruit voortvloeit, is het bovendien niet onredelijk om te stellen dat de terugwijzingsmaatregel, die in casu een rechtmatige toepassing van artikel 20 van de Vreemdelingenwet uitmaakt, noodzakelijk is ter bescherming van de openbare orde.” (RvV, nr. 29 070 van 25 juni 2009)

Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing onevenredig of onredelijk zou zijn. De verweerder merkt op dat de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat Koninklijk Besluit tot uitzetting kon worden genomen.

Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan.

De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat het verderzetten van het gezinsleven uitsluitend in België mogelijk zou zijn, doch zij blijft volkomen in gebreke om haar beweringen zelfs maar met een begin van bewijs aannemelijk te maken. Integendeel blijkt dat de partner van de verzoekende partij zelf eveneens geboren is in Marokko, zodat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat laatstgenoemde in Marokko eveneens nog banden heeft.

Dienaangaande benadrukt verweerder volledigheidshalve dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De verzoekende partij blijft volkomen in gebreke om aan te tonen dat het gezinsleven enkel in België kan beleefd of uitgebouwd worden.

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

In de bestreden beslissing werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging overigens nog geheel terecht als volgt overwogen:

“en het de eigen keuze was van Mevrouw T. [...] om een relatie aan te gaan met een man die zich met drugsfeiten bezig houdt, met alle moeilijkheden die dat voor hun relatie kan betekenen (gevangenisstraf, repatriëring ...);”

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een Koninklijk Besluit tot uitzetting diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht is geschonden. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, verzoeker van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

In de mate dat de verzoekende partij de motieven die het bestreden besluit onderbouwen inhoudelijk in vraag stelt en betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het bestreden besluit vermeldt in zijn aanhef dat het is getroffen in toepassing van de artikelen 20 en 21 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 20 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en mogen niet op economische redenen berusten. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.

Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.

Wanneer de Koning een besluit tot uitzetting neemt voor een langdurig ingezetene wiens EU-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene, de in artikel 17, § 5, eerste lid, bedoelde bijzondere vermelding inzake internationale bescherming bevat, wordt de bevoegde overheid van de in de vermelding aangewezen lidstaat verzocht te bevestigen of de betrokkene aldaar nog steeds internationale bescherming geniet. Indien de langdurig ingezetene er nog steeds internationale bescherming geniet, wordt hij verwijderd naar deze lidstaat.

In afwijking van het vijfde lid, en onder voorbehoud van de internationale verplichtingen die België binden, kan de langdurig ingezetene verwijderd worden naar een ander land dan het land dat hem de internationale bescherming toegekend heeft, als er ernstige redenen zijn om hem als een bedreiging voor de veiligheid te beschouwen, of indien hij, ingevolge een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt”.

Artikel 21 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

§ 1

Mag nooit worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk:

1° de vreemdeling die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van twaalf jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft;

2° de door de Belgische overheden erkende vluchteling.

§ 2

Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk:

1° de vreemdeling die er op regelmatige wijze verblijft sedert minstens twintig jaar;

2° de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft.

§ 3

Behalve in geval van ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen uit het Rijk:

1° de vreemdeling die er op regelmatige en ononderbroken wijze verblijft sedert minstens tien jaar;

2° de vreemdeling die voldoet aan de door het Wetboek van de Belgische nationaliteit voorziene voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verwerven door een nationaliteitsverklaring of om deze nationaliteit te verkrijgen;

3° de vreemdeling, niet van tafel en bed gescheiden echtgenoot van een Belg;

4° de vreemde werknemer, getroffen door een blijvende arbeidsongeschiktheid in de zin van artikel 24 van de wet van 10 april 1971 of van artikel 35 van de wetten betreffende de schadeloosstelling voor beroepsziekten, gecoördineerd op 3 juni 1970, wanneer het arbeidsongeval verband houdt met of de beroepsziekte werd opgedaan bij de uitvoering van arbeidsprestaties van een vreemdeling die regelmatig in België verblijft.”

De Raad wijst erop dat artikel 20 van de Vreemdelingenwet niet inhoudt dat het “*persoonlijk gedrag*” niet kan worden afgeleid uit de aard en ernst van de gepleegde feiten.

Het betoog van de verzoekende partij dat een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling niet afdoende is mist feitelijke grondslag. Uit de motivering van het bestreden besluit blijkt weliswaar dat veel belang wordt gehecht aan de strafrechtelijke veroordelingen die de verzoekende partij opliep, doch wordt tevens uiteengezet welke concrete feiten aan de basis liggen van deze veroordelingen en wordt aangegeven dat uit het gedrag dat de verzoekende partij vertoont blijkt dat zij een ernstig gevaar voor de Belgische samenleving vormt. De motivering van het bestreden besluit is niet louter gebaseerd op de door de verzoekende partij opgelopen veroordelingen, maar er wordt tevens verwezen naar de aard en ernst van de gepleegde feiten die aan de basis lagen van de vonnissen, met name het gegeven dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan de verkoop van verdovende middelen tussen 1 maart 2007 en 22 juni 2008, op 8 april 2012 en opnieuw tussen 6 juni 2012 en 31 juli 2013. Er wordt voorts gepreciseerd dat het tussen 1 maart 2007 en 22 juni 2008 ging om de verkoop van cannabis en cocaïne in bedrijvigheid van een vereniging en dat het op 8 april 2012 ging om de verkoop van cannabis in bedrijvigheid van een vereniging. Voor de periode tussen 6 juni 2012 en 31 juli 2013 wordt er voorts gepreciseerd dat het ging om de verkoop van MDMA en verboden wapendracht. Voormelde feiten worden niet betwist door de verzoekende partij. Voorts wordt telkens de zwaarte van de strafmaat benadrukt. Vervolgens wordt in het bestreden besluit uiteengezet dat de verzoekende partij reeds driemaal werd veroordeeld voor verkoop van verdovende middelen, dat zij bijgevolg actief bijdraagt tot de werking van deze markt en dat zij door haar persoonlijk gedrag een ernstig, actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde. Ook wordt aangegeven dat de volksgezondheid dient te worden gevrijwaard. De gemachtigde mag bij het beoordelen van het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij rekening houden met de aard en de ernst van de gepleegde feiten en met het gegeven dat eerdere veroordelingen er niet toe hebben geleid dat een vreemdeling zijn gedrag aanpaste, zoals *in casu* het geval is bij de verzoekende partij. Uit de motieven van het bestreden besluit blijkt bijgevolg dat niet enkel rekening werd gehouden met de strafrechtelijke veroordelingen die de verzoekende partij opliep, doch wordt tevens uiteengezet welke concrete feiten aan de basis liggen van deze veroordelingen en wordt aangegeven dat uit het gedrag dat de verzoekende partij vertoont blijkt dat zij een ernstig gevaar voor de Belgische samenleving vormt.

Waar de verzoekende partij stelt dat niet wordt uiteengezet waarom haar “*huidig gedrag*” een ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast moet worden benadrukt dat in het bestreden besluit duidelijk wordt gesteld dat uit de gedragingen die de verzoekende partij in het verleden stelde een ingesteldheid blijkt waaruit kan worden gededuceerd dat zij heden nog steeds een gevaar voor de Belgische samenleving vormt. Er moet hierbij worden aangegeven dat nergens is bepaald dat slechts een koninklijk besluit tot uitzetting kan worden genomen ten aanzien van een vreemdeling indien deze vreemdeling op het ogenblik zelf dat deze beslissing wordt genomen bepaalde gedragingen stelt. Bij het opstellen van een koninklijk besluit tot uitzetting kan worden uitgegaan van de persoonlijkheid van de betrokken vreemdeling en van het gegeven dat uit eerdere gedragingen die deze vreemdeling stelde een gevaar voor de samenleving blijkt. De vraag of een vreemdeling een actueel gevaar vormt voor de openbare orde dient niet louter te worden beantwoord in functie van de datum waarop hij voor het laatst werd veroordeeld. De gemachtigde mag bij het beoordelen van deze vraag ook rekening houden met de aard en de ernst van de gepleegde feiten en met het gegeven dat eerdere veroordelingen er niet toe hebben geleid dat een vreemdeling zijn gedrag aanpaste. Bovendien moet worden benadrukt dat de wetgever in de artikelen 20 en 21 van de Vreemdelingenwet, die *in casu* werden aangewend, heeft bepaald dat het volstaat dat een vreemdeling de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig “*heeft geschaad*” opdat een besluit tot uitzetting, gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, zou kunnen worden genomen.

Waar de verzoekende partij stelt dat het om zeer bescheiden en geïsoleerd verkoop van soft drugs gaat omdat zij destijds in financiële moeilijkheden zat, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij hierin niet kan worden gevolgd. Immers wordt in het bestreden besluit terecht gesteld dat de verzoekende partij reeds driemaal werd veroordeeld voor de verkoop van verdovende middelen en dat zij bijgevolg actief bijdraagt tot de werking van deze markt.

De verzoekende partij gaat er met haar betoog aan voorbij dat de verwerende partij op grond van artikel 20, tweede lid van de Vreemdelingenwet verblijfsrechtelijke gevolgen kan koppelen aan een strafrechtelijke veroordeling die maakt dat een vreemdeling geacht wordt de openbare orde of veiligheid van het land ernstig te hebben geschaad. De strafuitvoeringsrechtbank heeft, zoals de verzoekende partij zelf stelt in haar verzoekschrift, de loutere bevoegdheid te oordelen over de uitvoering van de straf. Het gegeven dat de verzoekende partij *in casu* in vrijheid werd gesteld onder het stelsel van elektronisch toezicht maakt niet dat de strafrechtelijke veroordeling verdwijnt en belet dus niet dat verwerende partij hieraan alsnog verblijfsrechtelijke gevolgen verbindt. De Vreemdelingenwet stelt nergens dat de verwerende partij bij het treffen van een koninklijk besluit tot uitzetting rekening dient te houden met vonnissen van strafuitvoeringsrechtbanken en de verzoekende partij toont niet aan dat dit zou voortvloeien uit de wet van 17 mei 2006 houdende oprichting van strafuitvoeringsrechtbanken of uit enige andere reglementering. Uit lezing van artikel 20 van de Vreemdelingenwet blijkt niet dat rekening dient te worden gehouden met het gedrag van de vreemdeling die geviséerd wordt door de maatregel na zijn strafrechtelijke veroordeling, maar dat het voldoende is dat hij de openbare orde ernstig heeft geschaad (cf. RvS 13 januari 1991, nr. 84.661 en RvS 24 maart 2000, nr. 86.240).

In zoverre de verzoekende partij meent dat ze voldoet aan de voorwaarden van artikel 21, §3, 2° van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze ze voldoet aan de aan de door het Wetboek van de Belgische nationaliteit voorziene voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verwerven door een nationaliteitsverklaring of om deze nationaliteit te herkrijgen. Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij met haar partner, die de Belgische nationaliteit heeft, wenst te trouwen, kan de Raad enkel vaststellen dat zij heden niet met haar partner die de Belgische nationaliteit heeft getrouwd is waardoor ze niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 21, §3, 3° van de Vreemdelingenwet. Daarenboven betreft het bestreden besluit een koninklijk besluit tot uitzetting en geen ministerieel besluit tot terugwijzing, waardoor de verzoekende partij zich sowieso niet op het toepassingsgebied van artikel 21, §3 van de Vreemdelingenwet kan beroepen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de beoordeling van de verwerende partij dat zij de openbare orde van het land ernstig heeft geschaad kennelijk onredelijk is.

Vervolgens wordt de schending van artikel 8 van het EVRM in het verzoekschrift aangevoerd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- '1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden besluit. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die

afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Echter, uit het bestreden besluit blijkt dat het bestaan van een privé- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM, niet wordt betwist. In het bestreden besluit wordt met betrekking tot het gezinsleven van de verzoekende partij gewezen op de relatie met T.J., geboren te Marokko op 12 augustus 1982, van Belgische nationaliteit sinds 18 februari 2002 en bij wie hij onderdak heeft gevonden sinds zijn vrijstelling onder elektronisch toezicht in april 2015. In het bestreden besluit wordt ook erkend dat de verzoekende partij een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontwikkeld.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf, nu uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij ingetrokken of beëindigd werd. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect

van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In voorkomend geval wordt het bestreden besluit genomen krachtens de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen te worden beschouwd als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. Het bestreden besluit kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na. De bestreden akte wordt immers genomen ter vrijwaring van 's lands openbare orde en de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De inmenging in het gezins- of privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Centraal staat de vraag of het bestreden besluit tot uitzetting, dat gepaard gaat met een verbod op terugkeer van 10 jaar een gerechtvaardigde inmenging uitmaakt op dit privé- en gezinsleven in de zin van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

De Raad merkt allereerst op dat de verzoekende partij niet in redelijkheid kan voorhouden dat geen rekening werd gehouden met haar concrete persoonlijke en familiale situatie. In de bestreden akte wordt immers uitdrukkelijk gewezen op haar gezins- en privéleven dat ze in België ontwikkeld heeft, maar er wordt evenwel geoordeeld dat de ernstige, reële en actuele bedreiging die de verzoekende partij vormt voor de openbare orde primeert op haar persoonlijke en familiale belangen. Op dit punt wijkt het bestreden besluit af van het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen. Overeenkomstig artikel 20 van de Vreemdelingenwet werd voor het nemen van het bestreden besluit de verzoekende partij immers gehoord door Commissie van Advies voor vreemdelingen. Op 1 februari 2015 geeft de Commissie van Advies voor vreemdelingen een advies waarin ze uiteenzet dat ze van mening is dat de uitzetting niet gerechtvaardigd is op grond van het gezinsleven van de verzoekende partij in België, meer bepaald de stabiele partnerrelatie met mevrouw T.J. die de Belgische nationaliteit heeft.

Uit de motieven van het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen blijkt dat deze commissie veel belang hecht aan de strafrechtelijke veroordelingen die de verzoekende partij opliep, doch tevens uiteenzet welke concrete feiten aan de basis liggen van deze veroordelingen. Voorts geeft de Commissie aan dat uit het gedrag dat de verzoekende partij vertoont blijkt dat zij een ernstig gevaar voor de Belgische samenleving vormt. In het advies wordt immers gesteld dat: *"hij door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving heeft gepleegd; dat de feiten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor het fysieke en psychische welzijn van derden die hun gezondheid immers in gevaar brengen door hun druggebruik, en dit uit gemakkelijk geldgewin; dat hij geen lering trok uit eerdere veroordelingen en telkens in herhaling viel; dat hij dan ook thans nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid; dat de zwaarte van de uitgesproken gevangenisstraffen daartoe onmiskenbaar een duidelijke indicatie vormt;"* De verwerende partij en de Commissie van Advies voor vreemdelingen zijn het bijgevolg eens dat uit het gedrag dat de verzoekende partij vertoont blijkt dat zij een ernstig gevaar vormt voor de Belgische

samenleving. Vervolgens geeft de Commissie van Advies voor vreemdelingen in haar advies het gezins- en privéleven van de verzoekende partij weer. De Commissie van Advies voor vreemdelingen geeft in haar advies dezelfde elementen weer met betrekking tot het gezinsleven van de verzoekende partij als de verwerende partij uiteenzet in het bestreden besluit. Hierbij beklemtoont de Commissie van Advies voor vreemdelingen *“dat dient opgemerkt te worden dat deze relatie hem kennelijk niet heeft tegengehouden om opnieuw strafbare feiten te plegen en het de eigen keuze was van Mevrouw T. [...] om een relatie aan te gaan met een man die zich met drugsfeiten bezig houdt, met alle moeilijkheden die dat voor hun relatie kan betekenen (gevangenisstraf, repatriëring...)”*; doch concludeert zij *“dat de feiten op zich zeker voldoende ernstig zijn om een uitzetting te kunnen rechtvaardigen; dat daar tegenover staat dat betrokkene al sedert 2007 in België gevestigd is en hier een stabiele partnerrelatie heeft sedert 2010 met een vrouw van Belgische nationaliteit; dat in het licht van het geheel van de voorliggende elementen de Commissie van mening is dat het recht op gezinsleven, beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, hier de bovenhand haalt op het recht van de samenleving om zich te beschermen tegen een criminele vreemdeling die een aanslag op de openbare orde heeft gepleegd.”*

Voormeld advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen betreft een niet-bindend advies. Bijgevolg kan de bevoegde overheid van voormeld advies afwijken, daar zij immers bevoegd is voor de eindbeslissing. De motiveringsplicht is strenger wanneer de bestreden beslissing, zoals *in casu*, afwijkt van een advies, ook als dat niet bindend is (RvS 7 november 2008, nr. 187.817). Deze motivering is niet beperkt tot het louter tegenspreken van het advies, maar moet duidelijk maken waarom de bevoegde overheid meent de motieven van het advies niet te kunnen volgen (RvS 29 november 2010, nr. 209.273; RvS 13 oktober 2011, nr. 215.727). Het omstandig motiveren houdt echter niet in dat de overheid verplicht is het advies punt per punt te weerleggen. Het volstaat dat uit de beslissing duidelijk blijkt om welke redenen zij oordeelde te moeten afwijken van het advies.

In casu blijkt uit de motieven van het bestreden besluit niet waarom de verwerende partij afwijkt van het niet-bindend advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen. Indien de verwerende partij meent dat de inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij proportioneel is met het nagestreefde doel, en hierdoor afwijkt van het niet-bindend advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen, moet ze dit in de bestreden beslissing motiveren. Deze motivering is niet beperkt tot het louter tegenspreken van het advies, maar moet duidelijk maken waarom de verwerende partij meent de motieven van het advies niet te kunnen volgen (RvS 29 november 2010, nr. 209.273; RvS 13 oktober 2011, nr. 215.727). Zowel de verwerende partij als de Commissie van advies voor vreemdelingen hechten veel belang aan de strafrechtelijke veroordelingen die de verzoekende partij opliep. Beide zetten ook uiteen welke concrete feiten aan de basis liggen van deze veroordelingen. Zowel de Commissie als de verwerende partij concluderen dat uit het gedrag dat de verzoekende partij vertoont blijkt dat zij een ernstig gevaar voor de Belgische samenleving vormt. Voorts betwist de verwerende partij de elementen die met betrekking tot het gezinsleven van de verzoekende partij beoordeeld werden in het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen niet. Het is louter op het vlak van de eindconclusie dat de verwerende partij tot een andere conclusie komt dan het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Bijgevolg blijkt uit de motieven van het bestreden besluit niet waarom de verwerende partij afwijkt van het advies van Commissie van Advies voor vreemdelingen inzake artikel 8 van het EVRM.

In dit verband wijst de Raad er ook op dat uit de rechtspraak van het EHRM dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals *in casu*, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 141). De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de partner kennis had van de inbreuk(en) bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de partner riskeert te ondervinden in het land van herkomst van de verzoeker;

- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarnaar de verzoeker mag worden uitgewezen;
- de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van bestemming.

Overeenkomstig artikel 20, vierde lid van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij bij het nemen van het bestreden besluit rekening te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.

Een ander belangrijk punt waar volgens het EHRM rekening mee moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Het gewicht dat aan elk van bovenstaande zgn. Boultif/Üner-criteria wordt toegekend varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De verwerende partij kan een ander gewicht geven aan voormelde criteria dan de Commissie van Advies voor vreemdelingen, maar dit moet blijken uit de motieven van de bestreden beslissing.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat, *“De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat het verderzetten van het gezinsleven uitsluitend in België mogelijk zou zijn, doch zij blijft volkomen in gebreke om haar beweringen zelfs maar met een begin van bewijs aannemelijk te maken. Integendeel blijkt dat de partner van de verzoekende partij zelf eveneens geboren is in Marokko, zodat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat laatstgenoemde in Marokko eveneens nog banden heeft. Dienaangaande benadrukt verweerder volledigheidshalve dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De verzoekende partij blijft volkomen in gebreke om aan te tonen dat het gezinsleven enkel in België kan beleefd of uitgebouwd worden.”*, blijkt uit het bestreden besluit niet dat voormeld motief gebruikt werd om af te wijken van het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen. Deze motivering kan niet worden teruggevonden in het bestreden besluit en is *post factum*. Een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende partij vermag niet een onregelmatigheid in het bestreden besluit te herstellen. Voorts wijst de verwerende partij in de nota met opmerkingen op het volgend gegeven: *“In de bestreden beslissing werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging overigens nog geheel terecht als volgt overwogen: “en het de eigen keuze was van Mevrouw T. [...] om een relatie aan te gaan met een man die zich met drugsfeiten bezig houdt, met alle moeilijkheden die dat voor hun relatie kan betekenen (gevangenisstraf, repatriëring ...).”* In dit verband wijst de Raad erop dat deze motivering deel uitmaakt van het niet-bindend advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen dat door de verwerende partij niet gevolgd wordt. Nergens uit het bestreden besluit kan worden afgeleid dat de verwerende partij voormelde overweging betrokken heeft in de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Wederom betreft het een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende partij die niet vermag een onregelmatigheid in het bestreden besluit te herstellen. In dit verband beklemt de Raad dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op het bestreden besluit.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij een schending van de artikel 8 van het EVRM juncto de motiveringsplicht aannemelijk.

De middelen zijn in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel of de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het koninklijk besluit tot uitzetting van 23 augustus 2015 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS